

Дорогий мій маме
 Квітка рідна, як сонце, як місяць, як зірка
 Квітнула в моєму серці, як в серці твоєму
 Квітнула в моєму серці, як в серці твоєму
 Квітнула в моєму серці, як в серці твоєму

Поетична рубрика

Вірші Євгенії Лещук

Євгенія Степанівна Лещук за професією лікар-психіатр, кандидат медичних наук. Народилася в селі Квасрові Горохівського району на Волині. Після закінчення медінституту працювала у Волинській області, зараз — у Львові.

Кандидатська дисертація Євгенії Лещук на тему «Вплив сірки, сірководню на центральну нервову систему в умовах виробництва» має актуальне значення як з точки зору медицини, так і екології. В 1985 році у видавництві «Камінь» вийшла її перша збірка поезій — «Мамині квіти». На кінець цього року планується до видання друга збірка поезій.

У дні, коли у Львові продовжує роботу розпочатий 3 серпня у Києві конгрес Світової федерації українських лікарських товариств, поетеса надала редакції деякі з своїх віршів у супроводі поетичного вітання лікарям-українцям з діаспори.

Віче «Білих Журавлів»

Всміхнулась Воля. Розстали хмари гніту.
 І в цю свяченну для нас усіх годину
 В халатах білих колеги з всього світу
 Злітайтесь Журавлями на Україну!

Тут виглядають всі вас щогодини,
 І кожна квітка, кожне серце кличе.
 За Єдність, Волю, за Життя Людими
 Збирайтесь, «Білі Журавлі», на Віче!

Посивіла весна

Хірургам

Ой, наслухались ви лебединих пісень
 Й не одну з тих пісень перервали...
 Ой, наслухались віч, ой наслухались вдень.
 Все життя — як війни перевали.

Наче лебеді білі, змарини вгорі,
 Ваші скроні також білим-білі...
 О, не думайте тільки, ви ще не старі
 Від пісень тих отак лебеділи.

Цвіт вишневий весною, хіба ж сивина!
 — Довелося за когось страждати...
 Хоч і мир на землі, а у вас все війна,
 Бо хірурги — то вічні солдати.

Двобій

Немов пустеля — душі... Аж холоне
 У мозку думка, мову відбира.
 Реанімація. Тут серце на долоні.
 Воно притихло. Серце помира.

Остання мить. Дощу тривожні склипи.
 Нема надій. Та битва — все одно!
 А за вікном стоїть в тривозі липа
 І заглядає віттям у вікно...

Життя — солдат, якого не скорити
 На трепетнім нелегкому віку.
 Спинилось серце, аге хоча жити.
 І конче треба жити юнаку!

Ввійди, грозо, і ороси пустелю,
 Лани безкраї голініких пшечниць.
 Хлопідні очі дивляться у степлю
 Широкими озерами зіниць.

І наче грім ввірвався з широких вулиць,
 З лугів зелених, з-над густих колось.
 Від серця серце раптом стрепенулось,
 Здригнулось Почал і адруге... Почалось.

І знов життя! Та лікар не спочине,
 З чола змахнувши неслухняний піт.
 А за вікном нова ясніє днина,
 І квітне липа, і пульсує світ!

Чорний біль

Сади ще тільки розцвітали,
 І жайвір прилетів до піль —
 На Україну хмари впали.
 Страшніше смерчу — чорний біль.

Не було ран, не було крові,
 Ні зриву грому, ні гоанат,
 Та замірили у діброві
 На віттях гнізда пташенят.

Засумували трави, квіти,
 Не відаючи майбуття,
 Полюнули у вирій діти,
 Збагнуло людство, що життя —

Воно є вище всіх прогресів,
 Воно найвища в світі ціль,
 Лише б не знати таких стресів,
 Лише б здолати чорний біль!..

*Дорогий
 мій маме
 маме
 маме*

Ностальгія

Буйний вітер гуде понад синіми далями,
 І зітхає, і плаче, і стогне в імлі.
 Тужать так кораблі в долині за причалами,
 Тужать так кораблі.

Сумували поля, коли птахи відлінули,
 Навітали усім в серце болі і щем.
 То не хмари такі, а журба журавлиная
 Пролилася дощем.

Піднялися у вись дві високі тополеньки —
 Виглядають когось із далеких доріг,
 Але вітер несе тільки листя із поленька
 На батьківський поріг.

Плачуть вікна сумні за сім'єю-родиною,
 І їх погляд у даль все біжить та біжить.
 Як мені не тужить за моєю Україною,
 Як мені не тужить!..

Трудноуловяемая, дорогая
Маме!

Спасибо Вам за письмо, за то
что Вы еще здесь, за надежду что
мы еще увидимся.

У меня летим отпуск с 28.VII
по 15.IX. Я обязательно поеду в
Ильму. Не знаю как получится с
путевкой, немного сложно и не
знаю в какой санитарий уезде
доставь. Но если Вы будете в этом
же санитарии то все равно будем
видеться. Хорошо было бы это бы
быть в одном санитарии. Я буду
стараться. Интересно сможет ли
Вы быть свободным в эти три
месяца? Очень приятно было бы
видеться и быть хоть какой-то парней
вместе. Всегда любите тебя.
Хорошо что все время, хотя
еще и прохладно, но дух уже
весенний. В этом году много
больше работы по медицине —
так что очень мало написала.

Много Вам радости
весенних дней, багровых, свежих
и чистых!

Ваша — Маша

24.IV-80.

14. X - 1907.

Глубокоуважаемая,
дорогая Маша!

Очень благодарна Вам за
присланную подборку Ваших
стихов. Я сразу читала все,
как всегда очень внимательно
за смыслом, образом, фило-
софские стихи — «Я видела
как падают камни», «Взрык
молнии», «Я и море», «Ракет»
и другие — все хорошо!!

Моя книжечка матушечка на
конце этого года, но из-за
отсутствия бумаги на Украине
(которую обокрали) может будет
в начале 1931, но уже книжечка
не производится. Также недавно
фотографировано (цветно) где увиди-
лось так же как и Вы, это
мы до людей, это мы так
останемся для людей. А
стихи мои в подборке будут
о тяжелой судьбе Украины,

Ф.С. Мне здоровья очень хочется, вы тоже напишите мне как вы себя чувствуете.

об нашей Истории, об Козаках,
о которых так много писал
Шарас Шевченко. В этом туркани
перевылето Вам одно стихотвори-
ше с илюстрацией "Две
свечки", которая будет в
книжке. Также вырезку
с газеты, где недавно были
мои стихи посвященные
Конгрессу медиков всего мира,
поэтому стихи главное на
медицинскую тему.

И главное письмо Вам
стихотворение которое я написал
на русском языке для Вас,
это как бы в нашей груди.

И письмо с крошечной надеждой
для Вас из моря, которое
ознакомил ~~ее~~, и всегда
как смотрю на него то
вспоминаю Вас - Вашу искренность
и большую человечность.

Большой привет профессору
Бади, Вашим сынам которые
меня не знают.

Целую Вас, люблю Мама
и много успехов! Ваша Меля.

ДРУЖБА

Посвящаю поэте Ирана - Жале

О, недаром взошла наша Дружба
на свете,
О, недаром она расцвела
как цветок,
И теперь многоцветной Радугой
светит,
И дзвенит, как у горах, весенний
поток.

Не смотря на года, и края,
и расстояния -
Эта Дружба венок - вся руками
сплелась,
И сверкает над нами, как звезда
наша ранняя,
И пульсируют вместе сердца -
далеко находясь.

Эта Дружба горит, как немеркнущие
свечи,
И на крыльях снимает до небесных
высот,
И все раны целебным зельем
залечит,
И дарует миллионы неземных
красот.
В жизни Дружба така, ведь встречается
редко.

Может жизненный путь указал
Высший Перет.
Благодарна я Вам - за любов
до Тараса Шевченко,
И за то, что такая на свете -
Вы есть!

Знают, душ чистота - притяжение
далеких магнитов,
Потому, не разделены они -
никогда.

Между нами просторы й океаны
разлито,
Нашу Дружбу не делят ни края,
ни года.

Встречу ль Вас, на земном том
проторе?...
Отплывают ведь наши - Паруса,
Журавли,
Наши песни поет-наше
Черное море -
Оставляем улыбки, стихи,
чтобы людям цвели.

Евгения ЛЕЩУК

Но ты летишь как ласточка,

обратно, -

Ведь Родина в огне,

и к ней стремишься ты.

Прощальное письмо -

но снами ты как прежде

Прощальные слова. . .

Но не от чем жалеть.

До новых встреч!

И пусть живет

надежда

Наш верный друг Жале,

Жале,

Жале. . .

Перевод с украинского
Ангелины Бульчевой

Глубоко уважаясь, маме

поздравляю Вас и всех с Вашей
семьей с Новым Годом!

С высоких гор, где ситые вершины,
Я посылаю Вам все лучшие сокровища,
Жемчужины Смереки, нежно безднаде,
и музыку Сваремы на отраду!

Пусть принесет Вам Новогодня
рань —

Цветы моих немурских пожеланий:

Здоровья,

успехов,

творческих побед!

А на войне «луч» («Иролик») 29. XII
в 17⁵⁰ мои терш.

Целую — Ваша Мена

Большая Ялта
Гурзуф. Скалы Адалары
Greater Yalta
Gurzuf. Adalary rocks

Дозоравендо Ва Зак. 763
Цена 10 коп.

дерега, милая Маме
с выхвостом в мир новой
книжки поэзии, как всегда
философских, лирических,
глубоких стихотворений -
милая Здоравендо, творчес-
ких успехов!

целую. С благодарностью
Маме

ار، نام کو در آرمی پاک در کتابت من

© Издательство "Плакат", Москва, 1990. Тип вкл. на "Камбунар".

^